

Ivana Kozlíková se narodila 5. dubna 1961 v Mostě. Většinu svého dětství a mládí prožila v prostředí starého Mostu, konkrétně v části nazývané Stalingrad, která ležela mezi starým a nově budovaným městem. Přestože přímo v historickém centru nebydlela, pravidelně tam docházela s maminkou na nákupy, do divadla, bazénu nebo do lidové školy umění, kde navštěvovala rytmiku. Na starý Most vzpomíná jako na místo plné života, přátelství a silných zážitků z dětství.

Už jako malá byla fascinována architekturou starého města, zejména děkanským kostelem Nanebevzetí Panny Marie. Přestože nebyla věřící, kostel na ni silně působil svou atmosférou a krásou. Když později došlo k jeho přesunu kvůli těžbě uhlí, vnímala to jako záchranu významné památky. Společně se spolužáky chodila téměř každý den sledovat průběh přesouvání pozdně gotického chrámu, které ji velmi fascinovalo. Dodnes na tuto událost vzpomíná jako na jeden z nejsilnějších zážitků svého mládí.

Dětství prožívala aktivně venku s kamarády. Vzpomíná na hry před domem, zimní sáňkování, společné trávení času a silné vztahy mezi lidmi. Podle jejích slov byli tehdy lidé více soudržní a děti měly větší volnost než dnes. Zároveň si uvědomuje, že starý Most byl průmyslové a často znečištěné město, a proto mladá generace vítala výstavbu nového moderního města.

Postupné bourání starého Mostu začala intenzivněji vnímat ve chvíli, kdy mizely známé budovy – divadlo, bazén nebo lidová škola umění. Výstavba nového Mostu probíhala postupně a mnoho důležitých institucí dlouho chybělo. Kvůli tomu například musela se školou jezdit na plavání až do Litvínova a za kulturou do Teplic. Přesto vnímala nový Most pozitivně – připadal jí moderní, vzdušný a plný nových možností.

Po studiích nastoupila jako učitelka na svou první školu v Mostě. Práce s dětmi ji velmi bavila a pedagogickému povolání zůstala věrná celý život. Sama říká, že měla štěstí, protože si vybrala práci, která ji naplňovala a baví ji dodnes. Ráda pracovala s lidmi i s dětmi a vždy se snažila jednat férově a ohleduplně.

V roce 1982 se přestěhovala do Chomutova, kde našla nový domov. Přesto si k Mostu uchovala silný vztah – žili tam její rodiče, má tam rodinu i rodinné vzpomínky. Na starý Most vzpomíná s nostalgií, ale zároveň chápe, že tehdejší situace byla výsledkem doby a těžby uhlí, kterou lidé nemohli ovlivnit.

Mladší generaci by chtěla vzkázat, aby žila tak, aby se za svůj život nemusela stydět, aby byla tolerantní, ohleduplná a vážila si lidí kolem sebe. Věří, že člověk si svůj život tvoří hlavně sám svými rozhodnutími a přístupem k ostatním.